

“El proper govern de la Generalitat ha de treballar per exercir el dret de decidir”

És catedràtic de bioquímica i biologia molecular a la Universitat de Barcelona. Però sempre ha estat implicat en la política com a militant actiu, des de CDC, i des d'algunes altres entitats. “M'agrada la política, per ajudar a fer canviar coses –diu–, però no d'una manera professional. Jo em diverteixo més, per exemple, explicant per què els àcids omega 3, en la mare, fan que els nen sigui més intel·ligent, i coses com aquesta.”

Des de fa un temps, amb un grup de persones de diverses sensibilitats polítiques, però amb els quals comparteix l'horitzó d'un estat propi per als Països Catalans, van impulsar el *Blog gran del sobiranisme*. Precisament, fou des d'aquell espai que, a partir d'un article seu, es va originar aquesta iniciativa de dur a Brussel·les 10.000 catalans per defensar l'autodeterminació.

—Com se us acudeix la idea?

—Cap a final d'agost, crec, va sortir aquell treball de l'Institut d'Estudis Catalans, que deia que els catalans estàvem “perplexos”. Jo vaig escriure al blog una entrada que es deia “Perplex jo?”. Hi deia que jo no em sentia perplex, que podia tenir uns altres sentiments, però de perplexitat, gens. I vaig parlar de la necessitat de reacció. I posava com a exemple què va passar als EUA, amb Martin Luther King i el moviment de reivindicació dels drets civils de la minoria –per dir-ho d'alguna manera!– negra, amb aquella famosa marxa de Washington. I jo afegia que podríem anar tots a Madrid. Tanmateix, un dels participants habituals del nostre blog va comentar que “a Madrid no hi hem d'anar a fer res, això s'ha de fer a Brussel·les!”. Doncs sí, senyor. Arran d'això, un dels lectors habituals nostres va proposar de muntar un grup al Facebook. I ara ja som 6.500 adherits.

—Compteu amb el suport de partits polítics, malgrat que és una ini-

Enric Canela
(Barcelona, 1949)
és un dels impulsors de “Deu mil a Brussel·les per l'autodeterminació”, que pretén convocar el 7 de març vinent 10.000 persones a la capital europea, per fer conèixer la causa sobiranista al cor de la UE.

ciativa molt transversal, que ha crescut, de fet, a través del Facebook?

—El suport és imprescindible, tot i que aquesta iniciativa no té cap mena de caràcter partidista. No he parlat amb els màxims dirigents de formacions polítiques, però gent de les direccions d'ERC i de CDC, amb les quals sí que he parlat, hi han donat una bona acollida. Pere Aragonès, de la direcció d'Esquerra, va fer una entrada a la web del seu partit promovent la participació de la seva militància. A Convergència, hi ha hagut comunicacions internes, no amb aquest grau d'oficialitat, però també hi donen suport. En el cas de les joventuts, les d'aquests dos partits hi estan plenament implicades.

El seu ajut ens va molt bé, com el de qualsevol de les altres organitzacions i entitats que hi participen. Perquè sempre hem tingut molt clar que volíem evitar divisions partidistes en objectius que creiem que són de país.

La iniciativa resta oberta a tota la societat i a tots aquells que compartim

la defensa del dret a l'autodeterminació.

—Quins objectius preteneu, amb aquesta iniciativa a Brussel·les?

—Dos de ben clars. Volem internacionalitzar el nostre cas, volem que a Europa, al món, se sàpiga que a Catalunya hi ha un conflicte pacífic, que hi ha una comunitat que –com ho ha expressat majoritàriament el Parlament en més d'una ocasió– creu que té el dret a l'autodeterminació. Volem que es visualitzi internacionalment el conflicte amb l'estat.

—Per a aquesta internacionalització, caldrà la complicitat de la premsa internacional, que, vistos alguns exemples recents –com el de *The Economist*–, sembla complicada.

—Sí, és clar que això requereix la complicitat amb la premsa internacional. I en això treballem, a través del contacte amb corresponents i gent d'arreu. Evidentment, jo prefereixo un bon article a *Le Monde*, per exemple, o a qualsevol gran mitjà europeu, explicant les nostres reivindicacions, que no mil persones més o menys a la manifestació.

—Parlàveu d'un segon objectiu bàsic d'aquesta iniciativa a Brussel·les.

—És en clau més interna. Volem impulsar la unitat dels qui defensem el dret a l'autodeterminació, partits, plataformes, entitats. I treballem per aconseguir que els partits que defensen aquest dret, els qui es proclamen sobiranistes, integrin, d'una manera molt clara en els seus programes, que el proper govern de la Generalitat en el qual participin es fixarà l'objectiu de treballar pel reconeixement d'aquest dret. Això és mitjançant l'impuls d'una declaració al Parlament, en la qual una majoria es proclami sobiranista, que defensi el dret de Catalunya a dotar-se d'una estructura pròpia d'estat i que sol·liciti a Madrid la celebració d'un referèndum que vagi en la línia d'iniciar els processos polítics pertinents.

La gent que ho impulsem volem que s'acabi això de dividir-se per qüestions que considerem secundàries i que impedeixen la unitat en les qüestions de fons. Per a nosaltres, l'estatus polític de Catalunya és una qüestió essencial sobre la qual cal actuar conjuntament.

—**Si tot això passés (que hi hagués les majories necessàries al Parlament i que es convoqués un referèndum), quan el govern de l'estat s'hi oposés, què?**

—Cal marcar-se objectius clars, i unes tàctiques que s'han d'anar plantejant cada moment. La veritat és que això queda de moment lluny. I jo em veig, ara com ara, incapacitat personalment per dir què s'hauria de fer. Caldria fer els debats polítics i les reflexions que calgués en el seu moment. Però és clar que, si més no, visualitzaríem el problema. Naturalment que ens diran que no a Madrid. Però, bé, també caldran uns arguments per part seva, i la gent anirà veient què passa.

Jo sóc independentista, però ja estaria satisfet amb una situació com la del Quebec. Allà, lliurement, poden escollir què volen ser. Si ho poguéssim fer, encara que no hi hagués una majoria independentista, si més no seríem allò que nosaltres haguéssim decidit de ser, de manera democràtica, no per una imposició de fora.

Sigui com sigui, és clar que, com reflecteix el Parlament, el poble de Catalunya és majoritàriament favorable al dret d'autodeterminació. I cal que el proper govern de la Generalitat treballi en aquesta línia, per poder exercir aquest dret, cosa que, fins ara, cap govern de la Generalitat no ha fet.

—**Defenseu, dèieu, la necessitat de treballar conjuntament els partits que mantenen posicions sobiranistes. Però de moment, a les eleccions europees, no sembla possible aquesta unitat?**

—Jo era partidari d'aquesta unitat. Ho he dit públicament. També entenc que cada partit té les seves estratègies, que són fruit de necessitats pròpies. Però, en general, insisteixo que cal que en els aspectes essencials de país —i de més essencial que l'estatus polític no en trobarem cap— cal treballar per teixir la màxima unitat.

EL TEMPS

És que podem perdre el temps discutint 25 anys més sobre si a l'escola no sé què li passa, si cal un catalanisme més no sé què, més social, més per aquí i per allà... A veure, és importantíssim què li passa a l'escola, i també els valors socials. Tot és important. Però, finalment, en una societat del segle XXI, les diferències entre els uns i els altres, deixant de banda el debat nacional, són mínimes, excepte en els extrems de cada banda. Si deixem a part la qüestió nacional, en molts aspectes de les polítiques del PSC, Convergència —i Unió en moltes coses— i ERC, hi ha ben poques diferències. Ens discutirem si la carretera passa per aquí o per allà, si és més prima o

“Volem que a Europa, al món, se sàpiga que a Catalunya hi ha un conflicte”

més gruixuda. Però, finalment, ens podem posar d'acord. Per tant, anem pel punt diferencial, procurem posar-nos d'acord els qui creiem que Catalunya ha de ser un estat. Després, en la resta de coses ja trobarem el punt d'acord. Si no, això se'n va a l'aigua. Ens anirem diluint i serem, amb tots els meus respectes, com una Rioja, una Múrcia o una Andalusia més. I és molt respectable, però aquest no és l'estatus polític que vull per a Catalunya.

—**Després del 7 de març, el col·lectiu que heu impulsat això continuarà actiu?**

—Aquest debat intern no l'hem fet formalment, però jo crec que si la convocatòria funciona, hem de treballar per aconseguir aquesta unitat política, entre partits, i plataformes, que en cap cas no vol ser partidista, ni dels uns o dels altres, etc. Sigui com vulgui, requerirà un debat, perquè demana un compromís i un esforç personal que cal valorar. Almenys, si el fem, que sigui útil.

Enric Rimbau